

Politimands Gerning, dels et mindre godt Forhold mellem Befolkning og Politi til Skade for dettes Gerning. De allerede gjorte Erfaringer med Hensyn til Statspolitiet synes dog ikke at begrunde nogen berettiget Frygt for et uvenligt Forhold mellem Befolkning og Politi. Nødvendigheden af et Lokalkendskab for de i en Jurisdiktion stationerede Politimænd er saa afgørende, at dette Hensyn af sig selv vil virke som en kraftig Bremse paa mulige Lyster hos de Overordnede til at foretage hyppige eller talrige Forflyttelser, der under alle Omstændigheder normalt kun vil komme til at angaa de yngre Betjente. Man kan derfor ikke i den foreslaaede Ændring se nogen afgørende Hindring for, at den bestaaende Ordning for Landpolitibetjentenes Vedkommende — der vel er dem, der staar den lokale Befolknings Hjerte nærmest og derfor særlig er tænkt paa, naar ovenstaaende Betragtninger fremføres — i alt væsentligt kan fortsættes ogsaa under den nye Ordning, kun at det efter denne undgaas, at det „gode Forhold“ til Befolkningen kan udarte til Betjentenes Afhængighed af denne, hvad den nuværende Ordning som foran bemærket ikke ubetinget udelukker.

Større Betydning har formentlig en anden Betænkelighed ved den her foreslaaede Ordning, nemlig Betænkeligheden ved at fratage Politimestrene deres hidtidige Indflydelse paa Besættelsen af Polititjenestemandstillingerne, deres Beføjelse til at afskedige det ansatte Personale og den dem ved Politilovene af 11. Februar 1863 og 4. Februar 1871 tillagte Disciplinærmyndighed. Det maa erkendes, at Politimestrenes særlige Opgaver og Pligter til at vaage over Orden og Sikkerhed i Samfundet gør det naturligt ogsaa overfor det dem underlagte Personale at tillægge dem særlig kraftige Beføjelser af tjenstlig og disciplinær Art, og at det derfor ikke er afgørende i denne Forbindelse at henvise til, at Stationsforstandere, Postmestre, Telegrafbestyrere m. fl. ikke er udrustet med slige Beføjelser. Paa den anden Side maa det fremhæves, at netop disse Beføjelser for Politimestrene utvivlsomt har bidraget en Del til, at netop Polititjenestemændene har følt sig ringere stillet som offentlige Funktionærer end andre med dem iøvrigt væsentlig ligestillede Funktionærer i andre Etater, og at det synes rimeligt, at den Højnelse af Polititjenestemændenes sociale Niveau, som har dannet Grundlaget for Lovgivningens Stilling overfor dem i de senere Aar, nu giver sig Udtryk i, at de ogsaa paa dette Omraade sikres fuldt ud mod administrative Vilkaarligheder fra deres nærmeste Foresattes Side. I Realiteten anvendes da ogsaa de paagældende Disciplinærbestemmelser og Afskedigelsesbeføjelsen nu saa sjældent, at det synes ubetænkeligt at henlægge Beslutning herom til de centrale Myndigheder, der i andre Etater alene er beføjet til at bringe dem til Anvendelse, i Forventning om, at disse Myndigheder ligesaavel vil vaage over, at Politimestrenes berettigede Krav ikke tilsidesættes, som over, at Polititjenestemændenes Retssfare ikke uberettiget krænktes.

Derimod maa det indrømmes, at der i Ordningen af det pekuniære Mellemværende mellem Stat og Kommune ligger Vanskeligheder, som maa løses, forinden et Forslag om et gennemført Statspoliti for Alvor kan drøftes.

Her har Flertallet delt sig i et Flertal og et Mindretal. *Flertallet (Goll, Bilfeldt, Kjørboe, Lotinga og Mensen)* skal herom udtale følgende:

Den ved første Øjekast naturlige Løsning af dette Spørgsmaal synes jo at maatte være den, at Kommunerne fremtidig fritages for Udgifterne til Politiet, som altsaa dermed vilde gaa over til Staten. Imidlertid er det efter den finansielle Situation udelukket, at Staten skænker Kommunen en saadan Gave, der vilde andrage ca. 12 Mill. Kr. aarlig (se den finansielle Oversigt, Bilag 3) og altsaa nødvendiggøre en ny Skattebyrde. Da paa den anden Side Kommunerne efter den angivne Forudsætning vilde blive aflastede for et tilsvarende Beløb, hvilket maatte give sig Udtryk i en adækvat Lettelse i de kommunale Skatter, og det for Skatteyderne praktisk talt er uden Betydning, om de af dem erlagte